

na území, na němž jsou soutěžní podmínky dostatečně homogenní a zřetelně odlišitelné od sousedících území.

IV. Relativizace výjimky

Uvedená výjimka z informační povinnosti je výrazným způsobem relativizována v § 2b odst. 2. Výjimku nebude možné aplikovat na ty informace, které by sice splnily charakteristiku informací o běžném obchodním styku či informací majících obchodní či průmyslovou povahu a jejich zpřístupnění by mohlo veřejnou instituci znevýhodnit, avšak půjde o činnosti vymezené v § 2a odst. 1 písm. a), tedy o činnosti, o nichž musí informovat veřejné podniky (relevantní činnosti podle zákona O zadávání veřejných zakázek a dále některé tam uvedené dopravní služby).

Je otázkou, jak komentovanou relativizaci výjimky vykládat, když se na první pohled komentované ustanovení jeví tak, že relativizuje v § 2b odst. 1 uvedenou výjimku z povinnosti poskytovat informace téměř v plném rozsahu. Korbel a kol. (Korbel a spol., 2023, s. 115 a násl.) nabízí výklad, dle něhož je sousloví „pokud jde o činnosti podle § 2a odst. 1 písm. a)“ nutno vykládat pro potřeby zákona, kde je použit, bez ohledu na aplikační praxi zákona o zadávání veřejných zakázek, a to doslovným způsobem tak, že relativizace výjimky se vztahuje pouze na takovou činnost, která je nedílnou součástí a samotnou podstatou činnosti uvedené ve výčtu relevantních činností v § 153 zák. o zadávání veřejných zakázek, ale nelze ji výkladově rozšiřovat nad rámec textu zákona na další činnosti, které sice s relevantní činností souvisí, ale nejsou její podstatou ani nedílnou součástí a jde v jejich podstatě o zcela jiné činnosti, jakkoli mohou tyto činnosti s relevantní činností nějak souviset. Správnost tohoto výkladu jistě bude brzy předmětem soudního rozhodování.

§ 3 Základní pojmy

(1) Žadatelem pro účel tohoto zákona je každá fyzická i právnická osoba, která žádá o informaci.

(2) Možností dálkového přístupu pro účel tohoto zákona je přístup k informaci neomezeného okruhu žadatelů pomocí sítě nebo služby elektronických komunikací²⁾.

(3) Informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména

obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

(4) Informací podle tohoto zákona není počítačový program.

(5) Zveřejněnou informací pro účel tohoto zákona je taková informace, která může být vždy znovu vyhledána a získána, zejména vydaná tiskem nebo na jiném nosiči dat umožňujícím zápis a uchování informace, vystavená na úřední desce, s možností dálkového přístupu nebo umístěná v knihovně poskytující veřejné knihovnické a informační služby podle knihovního zákona^{2a)}.

(6) Doprovodnou informací pro účel tohoto zákona je taková informace, která úzce souvisí s požadovanou informací (například informace o její existenci, původu, počtu, důvodu odepření, době, po kterou důvod odepření trvá a kdy bude znovu přezkoumán, a dalších důležitých rysech).

²⁾ § 2 písm. h) a n) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích).

^{2a)} Zákon č. 257/2001 Sb., o knihovnách a podmínkách provozování veřejných knihovnických a informačních služeb (knihovní zákon), ve znění zákona č. 1/2005 Sb. (*ve mezidobí novelizováno dalšími předpisy – pozn. autorů*).

I. Žadatel, privilegovaný žadatel, povinný subjekt jako žadatel, pochybnosti o totožnosti žadatele, žádosti podané více žadateli

Žadatelem o informaci může být jakákoli fyzická nebo právnická osoba, příp. i povinný subjekt, pokud má právní osobnost (je právnickou osobou) a žádá o informaci přesahující rámec jeho veřejných úkolů (k povinnému subjektu jako žadateli srov. komentář k § 4 odst. 2).

Pro praxi:

Pokud povinný subjekt požaduje po jiném povinném subjektu informace k plnění svých zákonem svěřených úkolů (svých kompetencí), nemůže jeho podání být žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. V takovém případě jde o žádost o součinnost (spolupráci správních orgánů v zájmu dobré správy) podle § 8 odst. 2 spr. řádu, žádost kontrolního orgánu vůči jinému kontrolnímu orgánu nebo dalšímu orgánu veřejné moci o poskytnutí údajů, informací nebo jiných kontrolních podkladů potřebných k provedení kontroly podle § 25 odst. 2 kontrolního řádu apod.

Právo fyzické osoby být žadatelem o informaci není podmíněno plnou svéprávností (v zásadě tedy zletilostí) nebo státním občanstvím ČR. **Žadatelem o informaci tak může být i fyzická osoba nezletilá**, pokud podání konkrétní žádosti odpovídá rozumové a volní vyspělosti věku nezletilého žadatele. (Podle § 31 obč. zák. se má za to, že každý nezletilý, který nenabyl plné svéprávnosti, je způsobilý k právním jednáním co do povahy přiměřeným rozumové a volní vyspělosti nezletilých jeho věku.)

Jaké náležitosti umožňující identifikaci žadatele – fyzické osoby a žadatele – právnické osoby je žadatel v žádosti povinen uvést, stanoví § 14 odst. 2. Pokud nedostatek údajů o žadateli brání postupu při vyřízení žádosti (např. má být vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, v němž musí být adresát identifikován i datem narození), resp. pokud má povinný subjekt důvodné pochybnosti o totožnosti či existenci žadatele nebo o oprávnění fyzické osoby, jejímž prostřednictvím podala žádost právnická osoba, je oprávněn vyzvat žadatele k doplnění žádosti [§ 14 odst. 5 písm. a)].

V praxi se běžně vyskytují situace, kdy **více osob podá shodným podáním žádost o stejné informace**. Přestože ustanovení správního řádu se podle výslovné úpravy v § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím použijí jen na vyjmenované postupy podle tohoto zákona (nejedná se o klasické subsidiární použití správního řádu, tj. pokud zvláštní zákon nestanoví jinak; nelze tedy hovořit o „přímém“ přiměřeném použití ustanovení § 140 spr. řádu Společné řízení), jistě není důvod bránit **společnému vyřízení takových žádostí o informace** (zasláním shodné informace všem žadatelům uvedeným v „rozdělovníku“ nebo vydáním společného rozhodnutí o odmítnutí žádosti, kde budou účastníky všichni žadatelé). Povinný subjekt ovšem může při vyřizování „společné žádosti o informace více žadatelů“ postupovat vůči každému **i individuálně**. Takový postup by byl vhodný či přímo nutný především tehdy, když by se žádost vůči různým žadatelům vyřizovala rozdílně [např. jedním ze žadatelů by byl občan obce jako **tzv. privilegovaný žadatel**, jemuž by se kopie z jednání orgánů obce poskytovala na základě § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení bez „začernění“ osobních a jiných chráněných údajů, ostatní žadatelé by občany obce nebyli, a bylo by tedy nutné přístup k takovým údajům vyloučit]. K vývoji judikatury, která v nedávné době (částečně) zpochybnila rozlišování tzv. privilegovaných žadatelů s ohledem na povinnost zveřejnit poskytnuté informace způsobem umožňujícím dálkový přístup (§ 5 odst. 3 s účinností od 23. 3. 2006), viz komentář k § 4 a § 5.

Podobně může jeden žadatel podat souběžně více žádostí rozdělených do samostatných podání. I zde obecně lze takové žádosti „spojit“ a vyřizovat je jako jednu podanou žádost.

Postup povinného subjektu při vyřizování „společné žádosti o informace více žadatelů“ či souběžně podaných žádostí téhož žadatele by měl vždy odpovídat základním zásadám činnosti správních orgánů, tedy mj. zásadě procesní ekonomie a minimalizace zátěže dotčených osob (§ 6 odst. 2 spr. řádu) a účelu zákona o svobodném přístupu k informacím, jímž je, aby žadatelé získali informace co nejpohodlněji a nejrychleji, pokud neexistují zákonné důvody pro omezení přístupu k informacím.

S žádostí více žadatelů a souběžně podanými žádostmi téhož žadatele může souviset i otázka úhrady nákladů spojených s poskytnutím informací, ve smyslu „rozpočítání“ úhrady na jednotlivé žadatele, resp. možnosti uplatnit požadavek na úhradu souhrnných nákladů spojených s vyřizováním souběžně podaných žádostí téhož žadatele (viz komentář k § 17).

II. Možnost dálkového přístupu, internet

Zákon používá v definičním ustanovení pojem „možnost dálkového přístupu“, v dalších ustanoveních pak hovoří o „způsobu umožňujícím dálkový přístup“ (§ 5 odst. 3 a 4). Oba pojmy vyjadřují stejný obsah, tj. přístup k informacím neomezeného okruhu žadatelů, v naprosté většině případů prostřednictvím internetu.

Pokud jde o pojmy „sít“ a „služba elektronických komunikací“, odkazuje komentované ustanovení na jejich definici v zákoně o el. komunikacích.

III. Pojem „informace“, obsah a nosič, neexistující informace a povinnost informace mít, odpovědi na otázky typu „ano/ne, kdy/kde“, informace vztahující se k působnosti povinného subjektu, nehotové informace (koncepty), e-mailová komunikace zaměstnanců a členů orgánu povinného subjektu, přílohy požadovaného dokumentu

S výkladem zdánlivě jednoduchého pojmu „informace“ jsou spojeny pro praxi zásadní názory judikatury k otázkám uvedeným v nadpisu tohoto odstavce.

Definice informace pro účely zákona o svobodného přístupu k informacím je obdobou definice dokumentu ve směrnici 2019/2014/EU. Podle článku 2 odst. 6 této směrnice se „dokumentem rozumí: a) jakýkoli obsah na jakémkoli nosiči v listinné či elektronické podobě nebo jako zvuková, vizuální nebo audiovizuální nahrávka); b) jakákoli část takového obsahu“.

Komentovaný zákon vzhledem ke svému účelu klade důraz na obsah záznamu, nikoli na hmotný nosič tohoto obsahu (informace). **Žadatel může identifikovat**

požadovanou informaci jak odkazem na hmotný nosič (konkrétní listinu, jejíž kopii požaduje, apod.), **tak vymezením obsahu**, aniž by byl nucen či schopen označit nosič, nebo nosiče, na nichž je informace zaznamenána, resp. aniž by musel vědět, zda takový nosič vůbec existuje (žadatel např. požádá o kopie veškerých listin vztahujících se k určité věci, nebo o sdělení, zda záznam z určitého jednání existuje, a pokud ano, o jeho poskytnutí).

Judikatura konstatovala, že poskytováním informací je především poskytování jejich obsahu. Pokud určitý obsah (např. telefonického hovoru) nebyl zaznamenán na nosiči nebo určitá skutečnost vůbec nenastala (jednání se nekonalo apod.), pak nutně takový „zaznamenaný obsah“ nebo jeho část nelze poskytnout. Jedná se o **tzv. neexistující informaci**, kterou **judikatura před novelou č. 241/2022 Sb. chápala jako tzv. faktický důvod odmítnutí žádosti**. Novela č. 241/2022 Sb. uzákonila možnost odmítnout žádost o neexistující informaci v § 11b (viz komentář k tomuto ustanovení).

Vymezení neexistující informace jako důvodu odmítnutí žádosti odpovídá tomu, že povinnost **poskytovat informace se netýká vytváření nových informací** (§ 2 odst. 4). Povinnost poskytovat informace míří v principu do minulosti, tj. vůči skutečnostem, které již nastaly a trvají (nebo podle názoru žadatele nastat měly či mohly).

Praxe žádosti o neexistující informace leckdy vyřizuje neformálním sdělením, že povinný subjekt požadovanou informaci nemá a zároveň není povinen ji mít, což výjimečně akceptovaly i soudy; obecně však požadují u tohoto důvodu vydávat rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15. **Pokud povinný subjekt informací má, i když není povinen ji mít, nebo ji nemá, přestože je povinen ji mít, nelze neexistující informaci jako důvod odmítnutí žádosti uplatnit.**

Pro praxi:

Zaznamenání určité informace na nosiči nelze vnímat ryze formalisticky. Absurdní by byl přístup (který se v praxi také vyskytl), podle něž by pod informační povinnost nespadaly odpovědi na otázky, zda určitá skutečnost vztahující se k působnosti povinného subjektu nastala, a pokud ano, kdy, kde je zaznamenána nebo zda zaznamenána nikde není apod. **Je třeba rozlišovat mezi žádostí o poskytnutí záznamu, pokud neexistuje (a existovat nemusí), a žádostí o sdělení, zda záznam existuje, zda jiná určitá skutečnost nastala apod.**

Informací podle § 3 odst. 3 je tak každý údaj, který lze z existujících záznamů povinného subjektu dovodit, např. i v tom smyslu, že záznam z jednání nebyl pořizován.

Žádosti o informace spočívající ve sdělení takových skutečností proto nelze vyřizovat odmítnutím žádosti z důvodu neexistující informace, ale prostým sdělením, zda určitá skutečnost nastala či nikoli (např. k dotazu žadatele, kdy a kde byly informace zveřejněny, je zcela vyčerpávající odpovědí sdělení, že „nikdy a nikde“, srov. rozsudek MS v Praze č. j. 3 A 62/2012-141). Jak objasnil Nejvyšší správní soud, „informace o tom, co se událo na jednání mezi pracovníky žalovaného (městský úřad) a krajského úřadu (pokud takové jednání proběhlo), se ‚nachází‘ v paměti těchto pracovníků (a dá se z nich ‚vydobýt‘ tím, že uvedené osoby sdělí, co se na jednání událo, tomu, kdo bude vyřizovat žádost o informaci) nebo byla (možná) zaznamenána ve formálních či neformálních záznamech z jednání (zápisu, poznámkách apod.). Rozhodně tedy nelze bez důkladného prověření skutkového stavu říci, že uvedená informace neexistuje, a tedy nemůže být poskytnuta“ (NSS 2 As 26/2019-36).

Další důležitou otázkou řešenou judikaturou je **otázka poskytnutí konceptů dokumentů** (konceptů správních rozhodnutí, protokolů o kontrole, návrhů smluv apod.), tedy svou podstatou **nehotových informací**, jejichž obsah bude či přinejmenším může být povinným subjektem ještě měněn. Je logické, že judikatura dala na tuto otázku odpověď v tom směru, že **koncepty, tedy pracovní verze správních aktů či jiných listin, se neposkytují**, a to již z důvodu ochrany veřejnosti před zavádějícím informováním a samozřejmě ochrany dotčených osob, jichž se nehotové informace týkají (např. NSS 5 As 68/2008-60, ústavní stížnost zamítnuta Ústavním soudem IV. ÚS 2020/09).

Od nehotových informací je třeba odlišovat tzv. **nové informace**, tedy informace z hlediska povinného subjektu dokončené (informace, do nichž již nemůže být zasahováno), které slouží jako podkladové pro přípravu rozhodnutí povinného subjektu, ať již správního rozhodnutí, usnesení orgánu územního samosprávného celku apod. V tomto případě se jedná o zákonný důvod, kdy může být poskytnutí informace omezeno, nejdéle však do doby, než se příprava ukončí rozhodnutím [§ 11 odst. 1 písm. b)].

Judikatura řešila rovněž **žádosti o poskytnutí e-mailové korespondence zaměstnanců či volených představitelů povinných subjektů. Informační**

povinnosti může podléhat pouze úřední e-mailová korespondence, s níž musí být nakládáno v souladu s předpisy v oblasti archivnictví (zákon č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, a vyhláška č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby), případně vnitřními předpisy povinného subjektu. Z praktického hlediska jde především o povinnost předat úřední dokumenty doručené mimo podatelnu (např. na elektronické adresy zaměstnanců povinného subjektu) podatelně, resp. zabezpečit příjem, označení a evidenci těchto dokumentů. V případě jiné než úřední e-mailové korespondence (i když jde o e-maily odesílané a přijímané z „úředních“ adres zaměstnanců povinného subjektu, hejtmana kraje apod.), zejména za situace, kdy by bylo nutné její vygenerování přímo z příslušné e-mailové schránky a bez souhlasu dotčené osoby, **případá poskytnutí informací v úvahu pouze výjimečně, po provedení testu proporcionality práva žadatele na informace a práva dotčené osoby na ochranu soukromí, popř. listovního tajemství (tajemství jiných písemností) či tajemství dopravovaných zpráv.** Většina e-mailové pošty ze „služebních“ adres zaměstnanců či politických představitelů povinných subjektů má charakter běžné pomocné pracovní korespondence, nepodléhá povinnosti archivace, je průběžně mazána atd. Poskytování takových informací by již nebylo přiměřené a v podstatě ani reálně možné. (NSS 4 As 50/2012-71)

Pokud jde o **přílohy požadovaného dokumentu**, Nejvyšší správní soud dovodil, že **obecně nelze po správních orgánech požadovat, aby automaticky, bez žádosti, žadatelům o informace poskytovaly veškeré přílohy požadovaného dokumentu**. Soud své stanovisko odůvodnil tak, že opačný závěr by vzhledem k leckdy značnému rozsahu příloh požadovaného dokumentu byl nepraktický, mohl by vést k zahlcení povinných subjektů, zbytečně velkým nákladům i zátěži pro žadatele, jemuž by se dostalo automaticky i informací, které ho nezajímají a které ani nepožadoval (podle NSS 4 As 45/2010-88). Pokud tedy žadatelé mají zájem i o přílohy požadovaných dokumentů, musí tak (přínejmenším „pro jistotu“, nechtějí-li spoléhat na úvahu povinného subjektu, zda přílohu či přílohy, na něž požadovaný dokument odkazuje, poskytne) v žádostech o informace výslovně uvádět.

S výše uvedenými výklady pojmu „informace“ se pojí i **procesní aspekty**, a to především otázka **prokazování neexistence informace** a otázka **okamžiku rozhodného pro posouzení žádosti, resp. určení rozsahu informační povinnosti**. Pokud jde o prokazování neexistence informace, nároky judikatury se různí, ale v zásadě požadují „přezkoumatelné“, tj. náležitě odůvodněné rozhodnutí povinného subjektu, jaké kroky (šetření) provedl, aby zjistil, zda požadovanými

informacemi fakticky disponuje, a teprve po případném zjištění, že jimi nedisponuje, se zabýval otázkou, zda informace mít musí (podle zákona o archivnictví a spisové službě, správního řádu apod.); srov. např. NSS 6 As 136/2014-41, Sb. NSS č. 3223/2015. Pokud jde o okamžik rozhodný pro posouzení žádosti o informace, podle judikatury se uplatní obecný právní princip rozhodování podle právních předpisů účinných v době vydání rozhodnutí, nikoli v době podání žádosti o informace (NSS 8 As 114/2013-36). Dále platí, že **od okamžiku podání žádosti povinnému subjektu tento není oprávněn ji zničit (skartovat, vymazat)**, i pokud by jinak k takovému kroku byl oprávněn (např. MS v Praze č. j. 7 A 140/2010-45, NSS 8 As 24/2015-38).

K procesním aspektům podrobněji také v komentáři k § 15 Rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

IV. Počítačový program není informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím

V souladu s bodem 30 preambule směrnice 2019/1024/EU, podle něž se definice „dokumentu“ nemá vztahovat na počítačové programy (členské státy mohou rozšířit uplatňování směrnice na počítačové programy), stanoví zákon, že informací není počítačový program. Nepřipadá tak v úvahu aplikace § 14b, příp. § 11 odst. 2 písm. c) jako u jiných autorských děl, k nimž majetková práva vykonává povinný subjekt.

Případnou žádost o poskytnutí počítačového programu by tak bylo třeba odmítnout správním rozhodnutím podle § 15 odst. 1.

V. Zveřejněná informace, její znaky, přístupnost neomezenému okruhu osob a „trvajících zveřejněností“

Podstatou zveřejněné informace je **možnost jakéhokoli zájemce ji vždy znovu vyhledat a získat**, v zásadě bez nutnosti podání formalizované žádosti. Zároveň podle § 6 platí, že pokud žádost o informace směřuje k poskytnutí zveřejněné informace, může povinný subjekt splnit svou informační povinnost odkazem žadatele na zveřejněnou informaci (ovšem v zásadě jen tehdy, netrvá-li žadatel na přímém poskytnutí zveřejněné informace).

Zveřejněnou informaci při splnění uvedených dvou podmínek je zejména **informace vydaná tiskem** nebo na jiném nosiči dat umožňujícím zápis a uchování informace, **informace vystavená na úřední desce**, **informace s možností**

dálkového přístupu nebo umístěná v knihovně poskytující veřejné knihovnické a informační služby podle knihovního zákona.

Znaky zveřejněné informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím tedy jsou: a) přístup k informaci pro neomezený okruh osob, b) možnost vždy znovu informaci vyhledat a získat čili jakási „trvajících zveřejněnost“. Pokud je informace přístupná jen omezenému okruhu osob (např. občanům obce) nebo zveřejnění netrvá (např. informace byla zveřejněna na úřední desce, ale pak byla sejmuta), nejde o zveřejněnou informaci podle tohoto zákona.

Znakem zveřejněné informace naopak není, že musí být nepřetržitě veřejně přístupná (na rozdíl od požadavku na úřední desku podle § 26 spr. řádu) nebo přístupná bezplatně (např. poplatek za využití služeb knihovny je možný).

Zveřejňování informací upravuje zákon v § 5. Jednak stanoví povinně zveřejňované a zpřístupňované základní informace o činnosti povinného subjektu a povinně zveřejnění informací poskytnutých na žádost způsobem umožňujícím dálkový přístup, jednak umožňuje povinnému subjektu dobrovolně zveřejnění i dalších informací, a to při respektování výjimek v zákoně uvedených, čili např. ochrany osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a jejich osobních údajů, ochrany obchodního tajemství apod.

Povinnost zveřejňovat určité informace stanoví řada dalších zákonů (a to zpravidla způsobem umožňujícím dálkový přístup). Pokud je doba povinně zveřejnění limitovaná (typicky při zveřejňování dokumentů na úřední desce fyzické a „elektronické“ podle správního řádu), pak na zveřejnění po uplynutí této doby je třeba hledět jako na dobrovolné („archiv úřední desky“ na webových stránkách), a proto respektovat režim § 5 odst. 5, čili vyloučit osobní a další chráněné údaje.

VI. Pojem „doprovodná informace“, význam doprovodných informací

Zákon definuje doprovodnou informaci jako takovou, která úzce souvisí s požadovanou informací, a dále příkladmo vymezuje, co může doprovodnou informací být (informace o existenci požadované informace, informace o původu, počtu, důvodu odepření, době, po kterou důvod odepření trvá a kdy bude znovu přezkoumán, a dalších důležitých rysech). **Poskytnutí doprovodné informace se žadatel výslovně nedomáhá, ale povinný subjekt ji podle svého uvážení poskytuje (nebo neposkytuje) s ohledem na její účel.** Tímto účelem je zabránit mylné interpretaci či případným nedorozuměním a nepřesnostem,

kteří mohou z pouhého poskytnutí primárně žádané informace vyplynout (NSS 9 As 124/2011-89). Doprovodná informace tedy blíže vysvětluje skutečnosti související s požadovanou informací, pokud je to podle úvahy povinného subjektu potřebné.

Pokud by se žadatel domáhal přímo určitého údaje, jež má vůči jiné informaci charakter doprovodné informace (např. se v žádosti přímo tázal, zda určitá informace, např. záznam z jednání, existuje), je takový údaj přímo požadovanou informací.

O doprovodné informaci se dále zmiňuje § 5 odst. 3 a § 12. Ustanovení § 5 odst. 3 vymezuje případy, kdy místo informace poskytnuté na žádost postačí do 15 dnů zveřejnit na internetu doprovodnou informaci vyjadřující obsah poskytnuté informace. Podle § 12 se povinnost provést omezení práva na informace vyloučením těchto „chráněných“ informací a poskytnutím ostatních vztahuje jak na požadované informace, tak na informace doprovodné.

Při (částečném) odmítnutí žádosti (§ 15) se doprovodná informace (důvody odepření, příp. též doba, po kterou důvod odepření trvá a kdy bude znovu přezkoumán) stává nutnou součástí odůvodnění správního rozhodnutí. V případě nevyhovění žádosti z důvodu ochrany obchodního tajemství nebo ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského musí být jako povinná doprovodná informace v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává práva k tomuto obchodnímu tajemství nebo kdo vykonává majetková práva k tomuto předmětu ochrany práva autorského, je-li tato osoba povinnému subjektu známa.

VII. Další pojmy v § 3a

Novela č. 241/2022 Sb. „přesunula“ z definičního § 3 některé pojmy do nového § 3a. Důvodem bylo zvýšení přehlednosti: v § 3 jsou nadále definovány pojmy, které se týkají primárně otázky přístupu k informacím a vyřizování žádostí o přístup, v § 3a pojmy, které se dotýkají efektivního opětovného užití těchto informací a zejména otevřených dat.

Judikatura:

NSS 2 As 26/2019 (žádost o informace z proběhlého jednání), **NSS 6 As 136/2014, 3223/2015 Sb.** (informaci má, i když není povinen mít, informaci nemá, i když je povinen mít), **NSS 8 As 114/2013** (rozhoduje se podle právních předpisů účinných v době vydání rozhodnutí, nikoli podání žádosti), **NSS 4 As 50/2012** (e-mailová korespondence ze služebních adres se neposkytuje), **NSS 4 As 45/2010** (přílohy

dokumentu se automaticky neposkytují), NSS 9 As 124/2011 (doprovodná informace), NSS 5 As 68/2008 (koncepty dokumentů se neposkytují), NSS 1 As 29/2009 (k působnosti povinného subjektu se zpravidla vztahují všechny informace, jimiž disponuje), MS Praha 7 A 140/2010, NSS 8 As 24/2015 (od okamžiku podání žádosti nelze informaci skartovat, vymazat), MS Praha 3 A 62/2012 (odpovědi na otázky, kdy a kde)

§ 3a Další pojmy

(1) Strojově čitelným formátem se pro účely tohoto zákona rozumí formát datového souboru s takovou strukturou, která umožňuje programovému vybavení snadno nalézt, rozpoznat a získat z tohoto datového souboru konkrétní informace, včetně jednotlivých údajů a jejich vnitřní struktury.

(2) Otevřeným formátem se pro účely tohoto zákona rozumí formát datového souboru, který není závislý na konkrétním technickém a programovém vybavení a je zpřístupněn veřejnosti bez jakéhokoli omezení, které by znemožňovalo využití informací obsažených v datovém souboru.

(3) Otevřenou formální normou se pro účely tohoto zákona rozumí pravidlo, které bylo vydáno písemně a obsahuje specifikace požadavků na zajištění schopnosti různých programových vybavení vzájemně si poskytovat služby a efektivně spolupracovat.

(4) Metadaty se pro účely tohoto zákona rozumí data popisující souvislosti, obsah a strukturu zaznamenaných informací a jejich správu v průběhu času.

(5) Otevřenými daty se pro účely tohoto zákona rozumí informace zveřejňované způsobem umožňujícím dálkový přístup v otevřeném a strojově čitelném formátu, jejichž způsob ani účel následného využití není povinným subjektem, který je zveřejňuje, omezen a které jsou evidovány v národním katalogu otevřených dat.

(6) Dynamickými daty se pro účely tohoto zákona rozumí informace v elektronické podobě, které podléhají průběžné aktualizaci nebo aktualizaci v reálném čase, zejména z důvodu jejich významné proměnlivosti nebo rychlého zastarávání.

(7) Rozhraním pro programování aplikací se pro účely tohoto zákona rozumí sada funkcí a procesů umožňujících vytváření aplikací, které přistupují k funkcím nebo datům operačního systému, databáze, aplikace nebo jiné elektronické služby.